

[Økonomi- og budgetministeren.]

blive et af de skridt, der, selv om det er et lille skridt i verdensmålestok, kan fremtvinge en international regulering af betalingsforholdene og de bagvedliggende kendsgerninger landene imellem.

Så talte hr. Niels Helveg Petersen om mod. Han talte om, at vi forkælede os selv. Han talte om, at den tidligere regering havde opbremsset offentligt og privat forbrug. Jeg synes nu nok, man må sige, at trods den stramme finanspolitik og trods en stram udgiftspolitik er det ikke det, der har karakteriseret den tidligere regerings 4-årige periode. Det var, som om man i regeringens sidste år mere var i stand til at tage sig sammen til at føre denne form for finanspolitik. Derimod synes jeg, at det var en rigtig karakteristik, som blev givet i går, af den nuværende regering, da man sagde, at den foreslog og fik tilslutning af et flertal i folketinget til at gennemføre den midlertidige importregulering, vel vidende hvilken opposition den ville møde hos de tidligere regeringspartier, og vel vidende at dette ikke kunne være noget, der var en livret for folk i al almindelighed, fordi det naturligvis betød, at man pålagde den danske befolkning visse byrder. Jeg tror, regeringen viste mod ved at tage det skridt, og jeg er overbevist om, at det er en sådan handling, der er med til at skabe forudsætninger for at genskabe tilliden til, at den politik, staten fører, kan føre til en ændring af udviklingen i vores økonomi.

Hr. Niels Helveg Petersen spurgte til samordningen mellem stat og kommuner, især i spørgsmålet om byrde- og opgavefordelingen. Dette spørgsmål vil vi naturligvis beskæftige os med. Jeg vil tro, at indenrigsministeren behøver en lille smule tid til at overveje problemerne, inden han kan gå i gang med de forhandlinger, der må føres med kommunerne. De synspunkter, vi vil lægge til grund herfor, er velkendte fra socialdemokratiets tidligere deltagelse i debatten, og jeg skal derfor ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på dem. Men vi ved, at det er overordentlig vigtigt, hvis vi skal få planmæssigt styr på hele den økonomiske udvikling i Danmark, at der sker en sådan koordinering af statens og kommunernes opgaver og byrder.

Hr. Niels Helveg Petersen spurgte også

om finansieringen af de store broplaner, og hvis jeg forstod hr. Niels Helveg Petersen rigtigt, advarede han imod en international finansiering heraf. Denne advarsel føler vi ikke er særlig velbegrunderet. Vi tror, at det vil vise sig muligt, i hvert fald i et vist omfang, at få en international finansiering, og vi tror, at det vil være en måde, hvorpå man hurtigere kan realisere disse planer, end hvis finansieringen skal klares ved dansk kapitaldannelse.

Hr. Ømann ytrede frygt for noget, han kaldte Harpsunddemokrati. Jeg tror ikke, hr. Ømann behøver at nære en sådan frygt, men hvis hr. Ømann med denne frygt vil give udtryk for, at regeringen ikke bør søge kontakt med erhvervslivets folk og arbejdsmarkedets folk om nogen af de centrale problemer, der findes, så er jeg ikke enig med hr. Ømann. Jeg mener, det vil være en naturlig og selvfølgelig opgave for regeringen at søge en sådan kontakt, men det vil stadig være regeringen og folketingets flertal, der bestemmer, hvilken politik der skal være den danske stats, den danske regerings, det danske folkets.

Så blev der gjort nogle bemærkninger om kapitalmarkedsrådet; jeg tror, de fleste af ordførerne var inde herpå. Jeg erkender, at det er et overordentlig vigtigt spørgsmål, og jeg vil gerne tilføje, hvad allerede er sagt, at det er regeringens hensigt at optage kontakt med de forskellige interesserede eller implicerede parter for at drøfte, hvorledes et sådant kapitalmarkedsråd skal sammensættes, hvilke beføjelser det skal have osv. Men jeg vil understrege, at det er regeringens opfattelse, at ansvaret for, hvilken økonomisk politik der skal føres i Danmark, i sidste instans hviler på regeringen og på folketinget, og det ansvar kan man ikke skyde fra sig, selv om man etablerer et eller andet kapitalmarkedsråd. Men det vil være rimeligt, at man søger dette ansvar praktiseret i et samarbejde med de forskellige andre dele af det danske samfund, som øver indflydelse på, hvorledes den økonomiske udvikling bliver.

Så skal jeg til sidst gøre den bemærkning, at jeg kan give tilslutning til den vurdering, som hr. Ømann gav af forholdet mellem socialdemokratiet og SF. Den har fundet udtryk i den flertalsbetænkning, som er nedfældet af udvalget, der arbejdede i nat. Den